

άσάρα ή, Κύπρ.

Ίσως έκ του άρχ. *άσαρον*.

1) Ζιζάνιον τών άγρών. 2) Συνεκδ. τὰ μὴ αύξηθέν-
τα καὶ καρποφορήσαντα σπαρτά: 'Εν θέλεις νὰ ποτίσης,
μὰ αύριον ποῦ 'εν-νὰ πιάσης άσάραν; 3) Μεταφ. τὰ λεί-
ψανα τῆς τροφῆς τών μεταξοσκωλήκων μετὰ τών περιτ-
τωμάτων των: 'Ασάρα τοῦ καματεροῦ. [**]

άσαράκxιαστος επίθ. ένιαχ.

Έκ του στερητ. *ά-* καὶ του επίθ. **σαρακxιαστός*
< *σαρακxιάζω*.

Ό μὴ φαγωμένος από τὸ σαράκι. Συνών. *άσαρα-
κοφάγωτος*, *άσαράκωτος*.

άσαρακόστευτος επίθ. Λεξ. Δημητρ.

Έκ του στερητ. *ά-* καὶ του επίθ. **σαρακοστευτός*
< *σαρακοστεύω*.

Ό μὴ νηστεύσας κατά τὰς ἡμέρας τών νηστειῶν.

άσαρακοφάγωτος επίθ. πολλαχ.

Έκ του στερητ. *ά-* καὶ του επίθ. **σαρακοφάγω-
τος* < *σαρακοτρώγω*.

'Ασαράκxιαστος, ὁ ίδ.

άσαράκωτος επίθ. πολλαχ.

Έκ του στερητ. *ά-* καὶ του επίθ. **σαρακωτός* < *σα-
ρακώνω*.

'Ασαράκxιαστος, ὁ ίδ.

άσαραντάριστος επίθ. Θράκ. (Κασταν. Τσανδ.) Πόντ.
(Χαλδ.) *άσεραντάριστος* Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) *άσε-
ραντάριχτος* Πόντ. (Κερασ. Οίν.) *άσαραντάριγος* Πόντ. ('Α-
μισ. Όφ. Σάντ. Χαλδ.) *άσεραντάριγος* Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Έκ του στερητ. *ά-* καὶ του επίθ. **σαρανταριστός*
< *σαρανταρίζω*.

1) 'Ασαράντxιαστος 1, ὁ ίδ., ένθ' άν.: *Γυναίκα άσα-
ραντάριγος* Όφ. 2) Ό μὴ συμπληρώσας εισέτι τεσσα-
ράκοντα ἡμέρας από τῆς γεννήσεώς του, επί νεογνοῦ Πόντ.
(Άμισ. Κερασ. Οίν. Όφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Τὸ μωρὸν*
άσεραντάριγον έν' Τραπ. || Φρ. *Έθαρεις άσεραντάριστον μωρὸν*
ἢ άσεραντάριστος (ἐπὶ τοῦ μωρολογούντος ἢ μωρῶς φερο-
μένου) Τραπ. Χαλδ. Συνών. *άσαράντιστος* 1 β, *άσα-
ράντωτος* 1 β.

άσαράντxιαστος επίθ. άμάρτ. *άσαράγγxιαστε* Τσακων.

Έκ του στερητ. *ά-* καὶ του επίθ. **σαραντxιαστός*
< *σαραντxιάζω*.

1) Θηλ., ἢ μὴ συμπληρώσασα εισέτι τὰς τεσσαράκοντα
ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ ἡμέρας καὶ μὴ προσελθοῦσα εἰς τὸν ναὸν
πρὸς άγνισμόν, ἐπὶ λεχοῦς. Συνών. *άσαραντάριστος*
1, *άσαράντιστος* 1, *άσαράντωτος* 1. 2) Έκεῖνος
ποῦ εἶθε νὰ μὴ ζήση τεσσαράκοντα ἡμέρας: *Τ' άσαράγ-
xιαστε!*

άσαράντιστος επίθ. κοιν. *άσαράδιστος* πολλαχ. *άσα-
ράντ'στους* βόρ. ιδιῶμ. *άσαράδ'στους* πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ.
άσαράντιγος πολλαχ. *άσαράδiγος* Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.
Μάν.) κ.ά. *άσαράν'γους* Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. *άσαράν-
τ'ους* Εὐβ. (Στρόπον.) *άσαράδηςτος* Σύμ.

Έκ του στερητ. *ά-* καὶ του επίθ. **σαραντιστός*
< *σαραντίζω*, παρ' ὃ καὶ *σαραντῶ*.

1) 'Ασαράντxιαστος 1, ὁ ίδ., κοιν.: 'Ασαράντιστη γυ-
ναίκα κοιν. *Τὴν άσαράντιγὴ γίδα τὴν ταῖζουν φακὴ γιὰ θη-
λυκὰ* (Λαογρ. 7,352). β) 'Ασαραντάριστος 2, ὁ ίδ.,
σύνθηθ.: 'Ασαράντιστο παιδί σύνθηθ. || Γνωμ. 'Ασαράντιγο
παιδί σὰν *άλεύκαντο παννὶ* Εὐβ. (Κονίστρ.) 'Αλεύκαδο παννὶ

κx *άσαράδiγο* παιδί μάτι νὰ μὴ τὸ ἰδῇ Πελοπν. (Λακων.)

2) Ό μὴ συμπληρώσας εισέτι τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπὸ
τοῦ θανάτου του πολλαχ.: 'Ο μακαρίτης εἶναι *άσαράντιστος*.
Συνών. *άσαράντωτος* 2.

άσαράντωτος επίθ. Ρόδ. *άσαράδωτος* Σύμ.

Έκ του στερητ. *ά-* καὶ του επίθ. **σαραντωτός* < *σα-
ραντῶνω*.

1) 'Ασαράντxιαστος 1, ὁ ίδ., ένθ' άν.: 'Ασαράντωτη λε-
χοῦσα Ρόδ. β) 'Ασαραντάριστος 2, ὁ ίδ., ένθ' άν.:

2) 'Ασαράντιστος 2, ὁ ίδ., ένθ' άν.

άσάριστος επίθ. Κύπρ. — ΧΠαλαίσι. Συλλ. Κυπρ. ποι-
ημ. 138.

Έκ του στερητ. *ά-* καὶ του επίθ. **σαριστός* < *σαρίζω*.

'Ασκούπιστος ένθ' άν.: Ποίημ.

'Αφήσαμεν *άσάριστον*, *μαννούλλα*, τὸ στενόν μας

ΧΠαλαίσι. ένθ' άν.

άσαρκος επίθ. λόγ. πολλαχ. καὶ δημῶδ. Ήπ. *άσαρ-
κους* Ήπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Τὸ άρχ. επίθ. *άσαρκος*.

Όλιγόσαρκος, ἰσχνός, ἀδύνατος ένθ' άν.: 'Ασαρκο ζα-
ρωμένο μέτωπο ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 59 || Ποίημ.

Κ' εἶγνε τῶρα ὃ πόθος μου άστός, στοιχειὸ καὶ δράκως
κ' εἰφώλxασε βαθρὰ βαθρὰ μέσ' 'ς τ' άσαρκο κορμί μου
ΚΚρυστάλλ. Έργα 2,31

Τῶρα 'ς τὰ χέρια τ' άσαρκα φωνὴ δὲ βγάζει ἢ λύρα
ΣΜαρτζώκ. Ποίημ. 45. Συνών. *άσάρκωτος*.

άσάρκωτος επίθ. ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 75.

Έκ του στερητ. *ά-* καὶ του επίθ. *σαρκωτός* < *σαρ-
κώνω*.

'Ασαρκος, ὁ ίδ.: Ποίημ.

Εἶχα νιουφέκι αλάθειντο, περήφανο σὰν ἄτι,
ποῦ μῆγες δὲν παραίτησε τ' άσάρκωτό μου χέρι.

άσαρωματίκλα ή, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Έκ του άμαρτ. επίθ. *άσαρώματος* καὶ τῆς παραγω-
γικῆς καταλ. - *ίκλα*.

Τὸ άσάρωτον, ἔλλειψις τοῦ διὰ σαρώματος καθαρι-
σμοῦ. Συνών. *άσαρωματίλα*, *άσαρωσιά*.

άσαρωματίλα ή, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Έκ του άμαρτ. επίθ. *άσαρώματος* καὶ τῆς παραγω-
γικῆς καταλ. - *ίλα*.

'Ασαρωματίκλα, ὁ ίδ.

άσαρωσιά ή, Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Αἰν. *άσα-
ρωσιὰ* Σάμ.

Έκ του επίθ. *άσάρωτος*, παρ' ὃ καὶ *άσάρωγος*.
Διὰ τὸν σχηματισμὸν ίδ. *ά-* στερητ. 1 β.

'Ασαρωματίκλα, ὁ ίδ., ένθ' άν.: *Κἄτι άσαρωσιὰς πῶ-
χει τὸ σπῖτι της, Θέ μου!* Μάν.

άσάρωτα επίρρ. σύνθηθ. *άσάρωγα* Πελοπν. (Μάν.)

Έκ του επίθ. *άσάρωτος*.

Χωρὶς νὰ ἔχη τις σαρώσει σύνθηθ.: 'Αφῆσε *άσάρωτα* καὶ
γυρίζει 'ς τὴ γειτονιὰ σύνθηθ. *Νὰ σαρώσης τὸ σπῖτι σαρωμένα*
κx άσάρωτα (ἐκ παραμυθ.) Νάξ. ('Απύρανθ) Συνών. *άπα-
ράσουρτα*, *άπόσουρτα*, *άσκούπιστα*.

άσάρωτος επίθ. σύνθηθ. *άσάρουντους* βόρ. ιδιῶμ.
άσάρουντε Τσακων. *άσάρωγος* Ζάκ. Πελοπν. ('Ανδρίτσ.
Κόκκιν. Μάν. Παλπούλ. Χατζ.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. επίθ. *άσάρωτος*.

Ό μὴ σαρωθεὶς σύνθηθ.: 'Ασάρωτη αὐλὴ - *κάμαρη* - *μάν-
τρα*. 'Ασάρωτο δωμάτιο - *σπίτι* κτι. σύνθηθ. *Τζεα άσάρουντε*

